

havde foreligget i dette Ting, inden Kjøbenhavns Befæstning var begyndt, saa er det ikke rigtig. Det ærede Medlem fra Helsingør har ganske Ret. Forslaget blev forelagt her i 1884—85; det havde ganske vist først været i Landstinget, men det har dog været her, men blev standset, som det er foreslaet i Dag, ved en motiveret Dagsorden. Man har ogsaa her været inde paa Bemærkninger om Kjøbenhavns Befæstning, der er kommen en hel Mængde forskellige Momenter frem om Militarisme ganske i Almindelighed og om vore militære Forhold her, om Udfigterne for vor militære Udvikling o. s. fr. Jeg skal ganske lade disse forskellige Ting ligge. Jeg tror, at det vilde blive for vidtløftigt, hvis jeg gik ind derpaa; der er kun et Par enkelte Punkter, som jeg vil anfæ mig forpligtet til fra denne Plads at gøre opmærksom paa. Alledere under Finanslovens Behandling antydedes det af det ærede Medlem fra Kjøge, at den udenrigste Politik, som førtes her, kunde medføre Fare. I det Foredrag, hvormed den ærede Forslagsstiller indledede sit Forslag, talte han ligeledes om en Politik, som medførte den største Fare; jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem fra Kjøge fremkom med noget lignende. Jeg tilstaar, jeg forstaar ikke, hvad disse Ytringer sigte til. Naar jeg læser i Oppositionspresjen og navnlig det ærede Medlem fra Kjøges Organ, Politiken, saa staar der med rene Ord, at den Politik, som kommer til Ytring derigennem, at man befæster Kjøbenhavn, er en Fare overfor Forholdet til Tyskland; men jeg maa paa det bestemteste protestere derimod. Regeringen nærer den bestemte Overbevisning, at det at befæste Kjøbenhavn er en Foranstaltning af en saa almindelig defensiv Natur, som ikke kan være til Trusel for nogenjombelst Magt, og det er noget, som let lader sig konstatere, at Forholdet til vore Naboer mod Syd, Ost, Vest og Nord ikke er paavirket i mindste Maade af, at man befæster Kjøbenhavn. Tværtimod, jeg for mit Vedkommende er i alt Fald overbevist om, at Tysklands militære helst se et velbefæstet Kjøbenhavn ved Dresund. Det er nemlig aabenbart, at er der noget Land, for hvilket der er Fare, hvis Danmark henligger uden noget kraftigt Forsvar her, saa er det netop Tyskland. Dette se de meget godt. Man kan naturligvis paavise Ytringer i et og andet tytt Organ om disse tytt-sjendste Danske, som nu befæste Kjøbenhavn. Vi vide meget godt, hvorfra disse Ytringer stamme. Undersøger man derimod de Organer, som staa i Forbindelse med den tyttse Regering, eller de militære Organer, som

se videnskabelig paa Sagen, saa er der ikke Spor af Antydning deraf; de ere i fuld Forstaelse af, at det er i Overensstemmelse med alle Nutidens fornuftige militære Anskuelser, at man her i Danmark befæster sig saaledes, som man gør. Det ærede Medlem fra Kjøge (Hørup) kalder Fæstningen for en Ruin. Jeg maa tilstaa, at det undrer mig, at en saa klog Mand som det ærede Medlem vil indlade sig paa at udtale sig saaledes om noget, som han ikke forstaar sig det allermindste paa. Det ærede Medlem ved formodentlig nok, at Ordet "Ruin" plejer man at bruge om noget, som har været stort, men er faldet fra hinanden; men vor Befæstning er saa ny, at der ikke i den Henseende kan være Tale om Ruin. Maa ske sigtes der til dens Ufuldstændighed; men saa vil jeg bede det ærede Medlem om at antyde, hvor det svage Punkt er. Det vilde være interessant for mig at faa at vide; thi det kunde da være muligt, at man endnu havde saa mange af de Penge, som ganske vist provisorisk ere stillede til min Disposition, tilbage, at man kunde raade Bod derpaa. Det er nu saadan en Talemaade i Oppositionens Organer, at det er en umulig Fæstning og en Ruin, men ingen af de ærede Herrer, ikke en Gang det ærede Medlem fra Vejle, kan give mig mindste Oplysning om, hvor egentlig det svage Punkt ligger. Det ærede Medlem fra Kjøge talte ogsaa om Maalet for vore Forsvarsforanstaltninger og sagde, at det, det gjaldt om for Landet, var Fred for enhver Pris. Fred for enhver Pris er strengt sagt. Vi elste Freden, og det er netop for Fredens Skyld, at vi befæste os i Fredstid; men vi ville ikke have Fred for enhver Pris. Vi kunne tænke os Tilfælde, hvor man siger: Nu gaar det for vidt, nu maa Skæbnen afgøre det, nu maa vi enten falde eller sejre. Jeg ved nok, at det ærede Medlem siger: Det at holde ud til sidste Mand er noget af det uhyeligste, der kan tænkes. Maa ske har det ærede Medlem denne Anskuelse; men den deles ikke af alle. Der er mange, som hellere ville falde paa Valpladsen og gaa under efter et Nederlag end tage mod Sjendens Betingelser, saaledes som de hvides. Naar det ærede Medlem fra Kjøge antydede, at den nuværende Regering aldrig vilde komme bort fra den Vej, man er inde paa, idet personlige og Partiinteresser ere knyttede dertil, saaledes at man ikke kunde komme bort deraf, saa maa jeg protestere ogsaa mod denne Ytrings Berettigelse. Jeg veed ikke, hvilke personlige Interesser der skulde være knyttede dertil; de Interesser, som Regeringen har ved For-